

[Madsen-Mygdal.]

væsentligt —, men 53 Mill. Kr. i 1930. Men dette sidste er forkert. Det er muligt, at den højtærede Statsminister her opererer med Landbrugsejendomme og andre Ejendomme paa Landet, men det, jeg har talt om, og det, den højtærede Statsminister *be- gynder* med at tale om, er samtlige Ejendomme paa Landet; det var for dem, det var 18 Mill. Kr. i 1910, og vil man sammenligne, maa man tage Tallet for dem i 1930, og det er ikke 53, men 63,5 Mill. Kr., saa Forskellen er 45 Mill. Kr. — Sønderjylland skal man ikke medregne, da det ikke indgik i Tallet for 1910. Altsaa, Stigningen udgør 45 Mill. Kr., og regner vi med $4\frac{1}{2}$ pCt. Rente — hvad der i og for sig er en høj Rentefod, da der her er Tale om ikke blot en Førsteprioritet, men en Prioritet foran Førsteprioritet —, saa er det Beløb, som disse 45 Mill. Kr. repræsenterer Renten af, nøjagtig 1 Milliard Kr.

Den højtærede Statsminister kom derefter ind paa en lang Række Tal, der skulde bevise, at Skatterne er højere i Byerne end paa Landet, og det var vel ogsaa Meningen, at det deraf skulde fremgaa, at det ikke var rigtigt, at Skatterne tyngede særlig haardt paa Landet, men at de var lige saa tyngende i Byerne. For at komme til dette Resultat slog den højtærede Statsminister samtlige direkte Skatter sammen, baade Stats- og kommunale Skatter, baade Ejendomsskatter og Indkomst- og Formueskatter. Jeg maa sige, at hvis den højtærede Statsminister holdt sig til det, der har været Tale om i denne Diskussion og ved Fremsættelsen af vort Forslag, nemlig den kommunale Ejendomsbeskatning, vilde hans Tal være noget mere værd. Hvad viser nu det, at der til Staten betales mere i Indkomstskat f. Eks. i Byerne end paa Landet? Det er uimodsigelig rigtigt; saa vidt jeg kan se, betales der i Indkomstskat til Staten 3—4 Gange saa meget i Byerne som paa Landet, men hvad viser det? Ja, mig bekendt er Statsindkomstskatteloven ens for By og for Land; der er ingen Særbestemmelser for Landet, ej heller for Byerne, den virker ens for alle Landets Borgere, hvad den selvfølgelig ogsaa skal. Hvad viser det da, at selve Skattebeløbet i Byerne er 3—4 Gange saa stort som paa Landet? Det viser, at Indtægterne maa være større i Byerne, end de er paa Landet. Og deri skal jeg ikke modsiges den højtærede Statsminister; det er just det, vi har hævdet, at paa Grund af forskellige Forhold, ikke mindst paa Grund af det Aftalesystem, der hersker med Hensyn til Lønninger og Priser, er Indtæg-

terne større i Byerne. Forholdet er det, at Landbruget slæber i Øjeblikket saadant noget som 80 pCt. af hele Nationens Indkomst hjem udefra; men Landbrugernes Indkomster er kun smaa, og der er i Øjeblikket praktisk talt overhovedet ikke Indkomst paa Landet; alle de store Indkomster, som navnlig spiller en stor Rolle her, fordi vi har den mægtige progressive Stigning i Beskatningen fra 0,4 pCt. for de mindste Indtægter op til 25 pCt. for de største, alle de store Indkomster, der giver det store Bidrag til Indkomstskattens Beløb, de findes i andre Erhverv, og de findes inde i Byerne, og det er der ikke noget mærkeligt i.

Alt dette er imidlertid Sagen uvedkommende. Ingen har tænkt paa at stille Ændringsforslag til Indkomstskatteloven. Jeg tror, at Landbrugerne med Glæde vilde bytte Indkomstskat til Staten med Byernes Befolkning, hvis de saa fik de Indtægter, der svarede dertil, men der er ingen, der har tænkt paa at røre ved hverken Indkomst- eller Ejendomsbeskatningen til Staten, som virker ens i By og paa Land, og som formentlig er indrettet, som man her i Rigsdagen mener den bør være indrettet. Men gaar vi til den kommunale Beskatning, viser det sig, at i 1929—30 svarede der i København og Provinsbyerne 128 Mill. Kr., baade Ejendomsskatter og personlige Skatter, men i Landdistrikterne 118 Mill. Kr.; det er ikke slet saa meget som i Byerne, men det er dog temmelig nær ved at være det samme, og set i Forhold til, hvad Indkomstbeskatningen viser, er der ingen Tvivl om, at disse 118 Mill. Kr. paa de smaa Indtægter i Landdistrikterne tynger meget haardere, end de 128 Millioner tynger i Byerne, hvor man har de store Indkomster til at bære dem.

Men heller ikke dette vedrører i og for sig det, der er Diskussionens Emne. Der er ingen, der har tænkt paa at foreslaa, at de kommunale Skatter skulde lattes paa Landet og øges i Byerne; vi har i hvert Tilfælde ikke stillet noget Forslag i saa Henseende. — Nej, det eneste, vi har talt om, og det, der er Kærnen i Spørgsmaalet — og alt det andet er uvedkommende —, er Fordelingen mellem Ejendomsskatter og personlige Skatter. Det er her, vi stiller vore Forslag. I Byerne maa de kommunale Ejendomsskatter kun udgøre en Sjettedel af hele Skattebeløbet, men paa Landet udgjorde de i 1929—30 $64\frac{1}{2}$ Mill. Kr. af i alt 118 Mill. Kr. eller ca. 55 pCt. Herved er selvfølgelig ikke blot medtaget egentlige Landbrugsejendomme, men alle Ejendomme i Landdistrikterne.